

CINCI PIESE PREMIATE

Marilena Dumitrescu, Tony Mott, Dana Voicu,
Radu Popescu, Constantin Venerus Popa

Cuvânt înainte de Doina Papp

Volum coordonat de Lucia Verona

Concursul național de dramaturgie
Organizat de Uniunea Scriitorilor din România,
Filiala București-Dramaturgie și Muzeul Național
al Literaturii Române

(Ediția a doua)

Cortina

Tritonic Books
București – 2025

Cuprins

DOINA PAPP

Cuvânt înainte – Teatrul e al tuturor..... 9

MARILENA DUMITRESCU

Doi pe-un loc..... 15

TONY MOTT

Şapte zile de divorţ..... 46

Dana Voicu

8 Martie..... 139

RADU POPESCU

Cochilii (Revoluţie)..... 156

CONSTANTIN VENERUS POPA

Cadou de ziua ta..... 226

La final..... 263

ordinea realului. Încercând să salveze de la compromis habitudinile familiale intrusul induce discret idei morale abandonate ale căror reabilitări autoarea le plasează în supranatural. Cu îndemânare și vizibil talent comic ea mânuiește dialogurile pline de vervă și umor transmitând cu discreție mesajul critic asumat.

Cadoul de ziua ta de Constantin Venerus Popa mizează tot pe o surpriză de acest fel, respectiv apariția deus ex machina, în viața unui cuplu de vârstnici a unui personaj bizar care le deschide ușile spre lumea de dincolo de universul lor rutinier. El e *prietenul din parc*, bănuț inițial de imixtiuni neserioase, în fond un boem năstrușnic care pune stăpânire pe casă/scenă cu fantezie comică și joc ambiguu. Oferindu-le drept cadou cuplului-gază un bilet de călătorie pentru vacanță, această altă variantă de *om care aduce ploaia* într-o preerie pârjolită de secetă (o piesă de rezistență a repertoriului romantic) noul venit reabilitează ideile de prietenie și încredere între oameni.

Cu considerentele de mai sus sperăm într-o soartă bună a pieselor de teatru pe care le lansează acest volum în premieră, ceea ce înseamnă trecerea de la *teatru de citit* la *teatru de jucat*.

Doina Papp

Premiile

Premiul I nu s-a acordat.

Premiul II

Marilena Dumitrescu

Dramaturg, scenarist și prozator, născută în Călărași la 1 februarie 1953. Licențiată în drept. Membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Dramaturgie.

Piese jucate (majoritatea comedii): *O mătușă pierdută* (2006), *Stapanul ciolanului* (2010), *Totul de vânzare* (2014), piesa pentru copii *O zânuță cam prostuță* (2016), *Învățăturile lui Zaharia Trahanache către fiul său* (2017), *Ceva cu tăiței* (2021).

Alte piese de teatru scrise: *Moartea ca experiență de viață*, *Oamenii președintelui*, *Frumusețea nu contează*, *Banii sau viața*, *Miraculoasa transformare a unei babe rurale în terapeut naturist*, *Tanga*, *Cum ne petrecem veșnicia*, *Dacă, Grafitti*, *Mireasă pe Internet*, *Selfie cu lisus*, *Fără cap și fără coadă*, *Revoluție la castel*, *Nu suntem melci. Sau suntem?*, *Cu susu-n jos*, *Cine-i asta?*

Am publicat mai multe volume de teatru și un roman. Am scris scenarii pentru emisiuni de divertisment și sitcomuri.

Premii:

1984 – mențiune la Festivalul Umorului de la Vaslui;

1986 – premiul Uniunii Scriitorilor la Festivalul Umorului de la Vaslui;

1994 – premiul ziarului Libertatea la Festivalul Umorului de la Vaslui;

2010 – premiul III la concursul de dramaturgie organizat în cadrul Festivalului de comedie Festco organizat de Teatrul de Comedie București pentru piesa **Ceva cu tăitei**;

2011 – nominalizare pentru cea mai bună piesă a anului la concursul organizat de UNITER pentru piesa **Moartea ca experiență de viață**;

2012 – premiul HBO – 3 zile la TIFF la Concursul Național de Scenarii pentru scurt-metrajul **Odihnă veșnică**;

2012 – premiul II la concursul de dramaturgie – comedie / organizat de Teatrul Fani Tardini din Galați pentru piesa **Totul de vânzare**;

2013 – premiul II la concursul de dramaturgie – comedie / organizat de Teatrul Fani Tardini din Galați pentru piesa **Banii sau viața**.

2019 – nominalizare la titlul de Cea mai bună piesă a anului 2018 la concursul de dramaturgie organizat de UNITER pentru 2 piese

2020 – premiul Tudor Popescu la concursul de dramaturgie-comedie organizat de Teatrul dramaturgilor români

2020 – premiu la concursul de monodramă cu tema Distanța organizat de Teatrul dramaturgilor români

2021 – premiul III pentru piesa **Între viață și moarte** la concursul de dramaturgie organizat de teatrul Tomcsa Sándor din Odorheiu Secuiesc

2022 – premiul Ion Băieșu pentru umor acordat de revista Rinocerul.

2024 – premiul al II-lea la Concursul de dramaturgie organizat de Muzeul Național al Literaturii Române împreună cu Filiala București-Dramaturgie a Uniunii Scriitorilor din România.

DOI PE-UN LOC

Comedie într-un act

Personaje

Doina, mama, medic veterinar

Minela, fiica de 22 de ani, studentă la limbi străine

Cosmin, fiul de 19 ani, tocmai a picat bac-ul

Patrick, soțul Doinei, prezintă o emisiune culinară la o televiziune

Sorin, tatăl oarecum decedat al lui Cosmin și al Minelei

Paulina, menajera

Acțiunea se poate petrece oriunde, oricând, oricum. Sau nu.

Scena 1

Camera de zi a unei locuințe din zilele noastre.

Patrick lucrează ceva pe laptop. Minela, concentrată, e pe chat pe telefon. Cosmin, așezat pe un fotoliu, cu picioarele într-un lighean cu apă, își face pedichiura și fredonează o melodie. Mai târziu, Paulina.

Cosmin (cântă): Lololo, Lolole... Au!

Patrick (ridicând ochii de pe ecran): Ce-i?

Cosmin: M-am tăiat... (cântă) Când apare soarele. Ies la plajă fetele... Harști, iar m-am tăiat, băga-mi-aș!

Patrick: Cum se scrie „băga-mi-aș”?

Cosmin: Păi de unde să știu? N-am învățat la școală. Eu cred că nu se scrie, doar se zice. E un cuvânt oral.

Minela închide telefonul.

Minela: Ce n-ai învățat la școală?

Cosmin: Nimic.

Patrick: Așa cred și eu.

Cosmin: Auzi, soră-mea, ai niște lac incolor?

Minela: Ce să faci tu cu lac incolor?

Cosmin: Să-mi dau pe unghii. Să fie mai lucioase.

Minela: Am, da-i cu sclipici.

Cosmin: Ia adu-l încoace, să-l văd.

Minela: Măi, Coco, mi se pare că ai început să ai apucături de gay. Patrick, ai observat?

Patrick se uită la ei, dar nu răspunde.

Cosmin: Cine, io?! Hai, că ești proastă! Vi se pare vouă pentru că-s eu așa... mai frumușel, și pentru că am crescut într-o casă cu femei. Cred că m-am luat după voi, că de unde să învăț altceva? No offence, Patrick, dar și tu, cum stai mai mult pe la bucătărie... Și... nu-mi mai spune Coco. Cosmin mă cheamă, auzi? Cosmin. Vezi că mi-ai zis așa și față de prietenii mei, și acum toți îmi zic Coco. Ba chiar și Cocostârc. Coco e nume de papagal, nu de om.

Minela: Exact! Și... zi mersi că nu-ți zic Coca!

Cosmin: Patrick, zi-i să mă lase în pace!

Patrick: Vă rog să vorbiți mai încet. Lucrez ceva pentru emisiune.

Cosmin: Nimeni nu m-aude. Ah, dacă mai trăia tata...

Paulina, strigând „Văleu, văleu” traversează scena în fugă de la dreapta la stânga, apoi revine cu o mătură cu coadă și iese prin dreapta. Toți se uită după ea, iar Minela iese și o ia pe urma ei să vadă ce s-a întâmplat. Paulina, cu mătura-n mână, intră, urmată de Minela.

Paulina: Aoleu, ce m-am speriat! Era un șarpe-n baie.

Patrick: Cum adică, era? Nu mai e?

Paulina: Era adineauri, dar când m-am întors cu mătura, dispăruse.

Toți se uită pe jos după șarpe, Minela se urcă pe canapea, Cosmin își ridică picioarele ude pe fotoliu.

Minela: Ai lăsat ușa deschisă?

Paulina: Nu mai țin minte, cred că da.

Cosmin: Ce pana mea caută un șarpe la noi în baie?!

Patrick: L-a adus maică-ta, e bolnav și a trebuit să-i facă tratament peste noapte. Dar era închis într-un coș, cum o fi ieșit de-acolo?! Trebuie să vină stăpânul să-l ia. (Către Paulina, care stătea sprijinită în mătură): Paulino, nu sta așa, mergi de caută șarpele.

Paulina: Dacă dau de el, pot să-i crăp capul? Eu nu pun mâna pe el, că mi-e frică. Cel mult călcâiul.

Patrick: Tu ce crezi? De-aia a stat nevastă-mea azi-noapte să-i facă tratament, ca să fie sănătos când îi crăpi tu capul?

Minela: Și nouă de ce nu ne-ai spus?

Patrick: Ce să vă spun?

Minela: De șarpele ăsta.

Patrick: Dacă nu m-ați întrebat?!

Minela: Hai, măi, Patrick, dă-o-ncolo de treabă! Dacă intram în baie și sărea ăla să mă muște? Muream ca proasta.

Patrick: Nu, că nu e de-ăla veninos. Adică așa cred. Și, oricum, voi aveți baie la etaj. Folosiți baia voastră.

Cosmin: Și mama unde e?

Patrick: S-a dus până la bancă, trebuie să vină. Ia s-o sun, să văd... (*Ia telefonul și sună*): Doina dragă, unde ești?... Mai stai mult? Că ne-ai lăsat cu șarpele ăla... Hai, că l-a pierdut Paulina, a lăsat ușa deschisă și-a dispărut... Vino, că aia îl aleargă cu mătura, vrea să-i crape capul... Aoleu! Păi du-te la vulcanizare atunci. Te descurci?... Bine. Am înțeles. (*Închide*).

Minela: Ce-i cu mama?

Patrick: A făcut pană. Întârzie puțin.

Paulina (*se aude strigând din culise*): Șarpiliii!

Minela: I-auzi, cred că l-a găsit. *Către Cosmin*): De ce nu te duci la salon, să te facă cum trebuie? Ce, te pricepi tu la pedichiură? Văd că te-ai tot tăiat, o să rămâi fără degete.

Cosmin: Cu ce să mă duc, Minelo? (*Mai tare, să audă Patrick*): Nu vezi că mă țin ăștia pe uscat? M-au pedepsit că n-am luat bac-ul și nu-mi mai dau niciun ban. Nici măcar alocația nu mi-o mai dau....

Minela: Ce alocație? Nu mai ai alocație, te-ai făcut mare. Ia-ți un job, băiete!

Cosmin: Cine, io?! Ce știu eu să fac? Stai, să termin facultatea, să am o diplomă, apoi masteratul, doctoratul, și pe urmă mă angajez. Sau plec în străinătate.

Patrick: Ca să termini facultatea, trebuie mai întâi s-o începi. Și ca s-o începi, mai întâi trebuie să-ți iei bac-ul. Așa că mai bine du-te și învață.

Cosmin: Mă apuc de mâine. Azi am o treabă. Ah, dacă mai trăia tata...

Patrick: Învața el în locul tău?

Cosmin: Nu, dar... Tata îmi dădea bani mereu. El mă înțelegea. Știa că am și eu niște nevoi, ca băieții... Uite, el ar fi înțeles că am nevoie de un an sabatic. Nu m-ar fi trimis să-nvăț pentru bac. Păi voi știți ce nașpa e să pici la examen? Cum să dau un bac după altul? Am nevoie de o pauză. Visez să

plec în Peru. Sau în Albania. Da, când trăia bietul tata, mă simțeam ca un băiat de bani gata.

Minela (*începe să plângă*): Iar mi-ai amintit de tata. M-ai făcut să plâng. Mereu îmi zicea că-s prințesa lui. Și nu trebuia să fac nimic. Era suficient că exist. Acum muncesc de dimineața până seara, ca un sclav. Nu mă mai simt prințesă. Cine-a văzut prințesă să muncească?! (*Își șterge lacrimile. Către Cosmin*): Da' ce cult în cap ești, măi, Coco! De unde ai auzit tu de an sabatic?

Cosmin: Am văzut într-un film.

Minela: Ce film? Cum îi zice?

Cosmin: Un an sabatic.

Minela: Logic.

Intră Paulina, cu mătura în mână.

Paulina: L-am găsit. Am văzut unde s-a vârat. Să veniți să-l luați.

Toți: Cine?!

Paulina: Nu știu, eu nu pun mâna pe șarpe.

Patrick: Nici eu!

Minela: Doamne ferește!

Cosmin: Cum să pun mâna pe șarpe?!

Paulina: Și atunci, cum facem? Cine pune mâna pe șarpe?

Minela, Cosmin: Mama!

Paulina: Și până vine doamna Doina?

Patrick: Stai cu ochii pe el, să nu fugă. Și ține ușile închise.

De fapt, am înțeles că trebuie să vină stăpânul șarpelui, să-l ia. E gata curățenia în bucătărie? Că vreau să mă apuc să gătesc.

Paulina: Tocmai am terminat de spălat pe jos. Mai trebuie să se usuce. (*Scoate o cârpă din buzunarul șorțului și șterge praful prin încăpere*).

Cosmin: Ce mănâcăm azi?

Patrick: Fac spaghetti carbonara.

Cosmin: Cool! Auzi, știi ce n-ai mai făcut de mult? Pizza. Aș mânca niște pizza.

Patrick: Să văd, poate fac mâine. *(Se întoarce la treaba lui pe laptop).*

Cosmin *(încet, către Minela, să n-audă Patrick)*: Auzi, ai și tu niște iarbă?... Împrumut. Ți-o dau înapoi, să mor io.

Minela: Așa zici mereu, dar nu dai niciodată înapoi. Și nici n-am, dacă vrei să știi. Eu plec, nu mai stau în jungla asta.

Cine știe ce lighioane mai apar.

Patrick: Unde te duci?

Minela: Sunt invitată la un eveniment. O lansare. Dar de ce întrebi?

Patrick: Ei, să știu ce să-î spun, dacă mă-ntreabă maică-ta.

Cosmin: Auzi, lansare! Ce lanșați voi acolo?

Minela: Nici eu nu știu precis, o gamă nouă de cosmetice cred.

Cosmin: Vine și Mike?

Minela: Nu, nu-i în țară. E la Londra.

Cosmin: Iar e la Londra?!... Auzi, Minelo, dă și mie o sută, că n-am un chior. Mă întâlnesc în club cu niște băieți și am o datorie la unu.

Minela *(caută în poșetă și-i dă o bancnotă)*: Cu niște băieți, zici? *(Către Patrick)*: Ai auzit? Ți-am spus eu? *(Către*

Cosmin): Dar ai grijă, să nu-i faci praf la păcănele!

Cosmin: Cine, io?! *(Alarmat)*: Ia uite, un leu!

Sar toți, speriați.

Paulina: Văleu!

Minela: Unde?!

Patrick: Ce leu?!

Cosmin se apleacă și ridică de pe jos o bancnotă de un leu.

Cosmin *(râde)*: Cred că i-a căzut soră-mii când a umblat în portofel. Se confiscă. Pe sărăcia asta, e bun.

Minela: M-ai speriat, prostule! *(Îi arde una peste creștet).*

Cosmin: Au! Ai dat în mine?! A dat în mine!

Minela iese.

Paulina *(își scuipă în sân)*: Zău, domnișoru' Cosmin, nu mai faceți de-astea, că mi-a sărit inima din pept! O să pic lată într-o zi de la sperietură, să nu mă mai scol de pe jos.

Cosmin: Pe bune? Te-ai speriat? Parcă ziceai că ai crescut la țară, n-ar trebui să-ți fie frică de animale.

Paulina: Am crescut la țară, nu la circ. *(Iese, bombănind).*

Patrick: Merg să mă schimb și mă duc la bucătărie. *(Iese).*

Cosmin își ia ligheanul și iese și el, cântând.

Cosmin: Lololo, lolole...

Scena 2

Sorin, apoi Paulina, Patrick, Doina.

Se aude o cheie răsucită în broască, o ușă deschizându-se.

Intră Sorin. Se uită de jur-împrejur, se plimbă prin cameră, atinge obiectele. Apoi se adresează publicului.

Sorin: Bună! N-aș vrea să vă sperii, dar... n-am încotro. Eu sunt Sorin Dobrescu. Am murit acum patru ani. Nu, nu sunt o fantomă, cum vă închipuiți. Sunt un om. Am murit și am înviat. Se mai întâmplă. Mă uitam de-acolo, de... unde eram, și nu-mi place ce se întâmplă cu familia mea. Mă tem că au apucat-o pe căi greșite. Copiii sunt debusolați, nu-și găsesc drumul în viață. Nevastă-mea e nevasta altuia. Oare nu mă mai iubește?! Și un bărbat străin mi-a ocupat locul. Mi-a luat tot: nevastă, copii, avere... tot! De-asta am zis să vin să văd ce se poate repara.

Intră Paulina.

Paulina: Văleu, ce m-ați speriat! N-am auzit când ați sunat.

V-au deschis copiii?

Sorin: Am cheie. Dumneavoastră cine sunteți?

Paulina: Eu sunt Paulina, fata în casă.

Sorin: Aha... Pot vorbi cu doamna Dobrescu?

Paulina: Încă n-a sosit, trebuie să vină. Dar să știți că n-o mai cheamă Dobrescu, acum e Olteanu. Dumneavoastră sunteți stăpânul, probabil.

Sorin (*uitându-se în jur*): Da, dar cum de v-ați dat seama?

Paulina: Vă așteptam să veniți, să ne scăpați de belea.

Sorin: De unde știți că vin?

Paulina: De la doamna Doina. A vorbit la telefon cu domnul.

Sorin: Care domn? Nu-nțeleg nimic.

Paulina: Domnul Petrică. Ăăă, Patrick. Soțul dânei. Dar haideți să v-arăt șarpele, să-l luați dumneavoastră, că s-a băgat sub dulap. Vi l-aș fi adus eu, dar nu pot să pun mâna pe șerpi.

Sorin: Nu vă supărați, dar eu vreau s-o văd pe doamna Doina, nu vreau să văd niciun șarpe.

Paulina: Și cu șarpele ce facem? Îl lăsați pe capul nostru? Stați așa, să-l chem pe domnul. (*Strigă*): Dom' Patrick! Ia veniți puțin, a venit domnul cu șarpele!

Intră Patrick îmbrăcat în tunică de bucătar.

Patrick: Bună ziua! Ați venit după șarpe? Soția mea întârzie puțin, a făcut pană.

Sorin: Nu știu ce-i tot dați cu șarpele ăsta. Eu am venit să-mi văd soția.

Patrick: Soția?

Sorin: Da. Doina Dobrescu este soția mea. Mă scuzați, nu m-am prezentat. Sunt Sorin Dobrescu.

Patrick simte că i se înmoaie picioarele și se așează pe un scaun.

Sorin: Iar asta este casa mea, moștenită de la tatăl meu,

* Costache Dobrescu. Asta este mobila mea, covoarele mele, laptopul meu... Văd că e deschis. Cine umblă la el?

Patrick: Eu, dar...

Sorin: Sper că n-ați șters ceva din el. Am niște documente importante, n-aș vrea să se piardă. Și copiii – sunt copiii mei, desigur. Unde sunt copiii?

Patrick: Stai, domnule, puțin. Soția mea e văduvă. Adică a fost, acum e măritată. Ți-am făcut copie după certificatul de deces, l-am depus la starea civilă când m-am căsătorit cu... Doina. Doina e soția mea. Nu-nțeleg de unde ai apărut. Ce-i asta, o glumă?

Sorin: Nu e nicio glumă. Așa e. Am murit, dar am înviat.

Patrick: Cum adică, ai înviat? Ce tot spui acolo?

Sorin: Uite-așa, mai învie oamenii. Ce, n-ai mai auzit? Dar nu mi-ai spus de copii. Sunt bine? S-au făcut mari cred.

Paulina se miră, făcându-și cruci. Patrick o vede și o fixează cu pivea.

Patrick: Paulino, tu n-ai treabă?

Paulina: Ba da, dar... Să plec tocmai acum?!... Bine, mă duc. (*Iese, dar o vedem trăgând cu urechea de după ușă*).

Patrick: Cosmin a picat bacalaureatul.

Sorin: Eeeei, înseamnă că nu prea v-ați ocupat de el. Și prințesa mea?

Patrick: Minela e studentă. E anul doi. Și lucrează. E foarte ocupată.

Sorin: De ce lucrează? N-o puteți ține la facultate?

Patrick: Ea a decis. E majoră, n-o putem împiedica.

Sorin: Nu-mi place deloc. De-asta am venit, să văd ce se-n-tâmplă cu familia mea. Uneori, faptele celor dragi tulbură somnul de veci al celor ce s-au dus... Se mai gândește cineva la mine?

Patrick: Ei, cum să nu?! Nevastă-mea... adică nevastă-ta ți-a făcut parastas în fiecare an. Dar să știi că eu am făcut coliva. Sunt chef... bucătar.

Sorin: Adică nevastă-mea s-a măritat cu un bucătar?!

Patrick: Ei, nu sunt un simplu bucătar. Am un blog culinar și o emisiune la televiziune despre tradiții culinare. Și-apoi, ce, e o rușine să fii bucătar?!